

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 283

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 aprilie 2007

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 222 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	2-3	Decizia nr. 323 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală.....	14-15
Decizia nr. 227 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia	3-4	Decizia nr. 350 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	16-17
Decizia nr. 228 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	5-7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 261 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	7-9	295. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale pentru stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu.....	18-23
Decizia nr. 264 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	9-10	847. — Ordin al ministrului educației și cercetării pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului Central de Disciplină de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare	23-25
Decizia nr. 286 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	11-12	4.822. — Ordin al vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea Normelor metodologice de autorizare a exportatorilor în vederea emiterii în procedură simplificată a dovezilor de origine preferențială în cadrul acordurilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere și a certificatelor A.TR. care atestă statutul de marfă în liberă circulație în cadrul Uniunii vamale UE—Turcia	26-32
Decizia nr. 314 din 29 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	12-14		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 222**

din 13 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001
privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ulpia Star Junior” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 10.670/280/2006 (număr în format vechi 10.693/2006) al Judecătorei Pitești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența constantă a Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10.670/280/2006 (număr în format vechi 10.693/2006), **Judecătoria Pitești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ulpia Star Junior” — S.R.L. din Pitești într-o cauză comercială având ca obiect o somație de plată.

În motivarea excepției, în esență, se susține că prin dispozițiile ordonanței criticate legiuitorul a instituit o procedură derogatorie de la procedura civilă, favorabilă creditorului, care, „în baza unui minim de probe, în special proba cu înscrisuri”, precum și prin limitarea „dreptului de administrare a probelor”, poate obține o hotărâre de obligare a debitorului la plata sumelor de bani datorate. Autorul excepției consideră că se încalcă astfel prevederile constituționale ale art. 21 privind „*accesul liber la justiție*” și art. 24 privind „*Dreptul la apărare*”.

Judecătoria Pitești apreciază că ordonanța criticată este constituțională. În acest sens, arată că, într-adevăr, legiuitorul a limitat mijloacele de probă în scopul asigurării recuperării creanțelor într-un timp cât mai scurt, dar limitările se aplică ambelor părți din proces, astfel că nu se creează discriminări, iar exercitarea căilor de atac este permisă. Se face mențiune despre jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 sunt constituționale, ele nefiind contrare art. 21 și 24 din Constituție, dimpotrivă, fiind conforme cu art. 126 din aceasta.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind somația de plată, cu privire la care autorul excepției susține că încalcă prevederile art. 21 referitoare la „*Accesul liber la justiție*” și art. 24 privind „*Dreptul la apărare*”, ambele din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind somația de plată au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, cu o motivare asemănătoare celei din prezenta cauză, prin raportare, între alte texte, și la art. 21 și 24 din Constituție. Curtea Constituțională, prin numeroase decizii, respingând excepția de neconstituționalitate, a constatat că prevederile ordonanței criticate nu încalcă dispoziții sau principii din Constituție. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Curtea, invocând jurisprudența sa în materie, a reținut, în esență, că dispozițiile ordonanței nu încalcă principiul egalității în drepturi și dreptul la apărare. De asemenea, a statuat că procedura somației de plată este o procedură specială în materia executării creanțelor, legiuitorul având, conform atribuțiilor stabilite de art. 126 din Constituție, dreptul exclusiv de a reglementa prin lege procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești, cu condiția respectării celorlalte dispoziții din Constituție.

Considerentele care au justificat adoptarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ulpia Star Junior” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 10.670/280/2006 (număr în format vechi 10.693/2006) al Judecătorei Pitești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 227

din 13 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de orașul Gura Humorului prin primar, în Dosarul nr. 1.130/2006 al Judecătorei Gura Humorului.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 6 martie 2007, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 13 martie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.130/2006, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia.** Excepția a fost ridicată de orașul Gura Humorului prin primar, cu ocazia soluționării unei cauze ce are ca obiect cererea Regiei Autonome a Distribuției și Exploatării Filmelor Româniafilm, prin care aceasta solicită radierea înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate al orașului Gura Humorului asupra Cinematografului „Lumina” situat în Gura Humorului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție. Imobilul prevăzut la poziția nr. 264 din anexa la ordonanță s-a aflat în patrimoniul orașului Gura Humorului, prin textul de lege criticat operându-se un transfer de proprietate, fără a exista vreo justificare legală, încălcându-se astfel prevederile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție.

Judecătoria Gura Humorului arată că, în cazul în care a fost emis un act normativ prin care bunul în litigiu a fost trecut din proprietatea publică în proprietatea privată a statului român prin unitatea sa administrativ-teritorială, statul, în calitate de proprietar, are dreptul și poate da bunul în administrarea oricărei persoane dorește, în acest caz dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 fiind constituționale. În cazul în care bunul nu a fost trecut din proprietatea publică în proprietatea privată a statului, instanța consideră că dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 sunt neconstituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate apar ca fiind neconstituționale, în măsura în care titularul dreptului de proprietate privată asupra imobilelor cuprinse în anexă este o altă persoană fizică sau persoană juridică decât statul român, exproprierea neputând opera decât pentru o cauză de utilitate publică, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul

este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu cele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituirea astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 704 din 4 august 2005. Ordonanța a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 328/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Se află în proprietatea privată a statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film» sălile și grădinile de spectacol cinematografic, precum și terenurile aferente acestora, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta ordonanță.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (3), potrivit cărora: „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate.*[...]

(3) *Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin textul de lege criticat se prevede că sălile și grădinile de spectacol cinematografic, precum și terenurile aferente acestora, menționate în anexa nr. 1 din

Ordonanța Guvernului nr. 39/2005, care face parte integrantă din prezenta ordonanță, se află în proprietatea privată a statului.

De asemenea, Curtea observă că există posibilitatea ca imobilele prevăzute în anexa nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 să se afle și în proprietatea persoanelor fizice sau juridice sau în proprietatea comunelor, orașelor, municipiilor și județelor.

Prevăzând *in terminis* că toate aceste imobile, indiferent de titularul dreptului de proprietate, se află în proprietatea privată a statului, se realizează un transfer silit de proprietate care operează din patrimoniul persoanelor fizice, persoanelor juridice sau unităților administrativ-teritoriale către stat, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție.

Curtea recunoaște existența posibilității privării de proprietate a unui titular al acestui drept, dar numai dacă această privare este realizată prin procedeele prevăzute de Legea fundamentală, cu respectarea condițiilor stipulate de aceasta în art. 44 alin. (3). Astfel, singura modalitate de trecere silită în proprietatea statului a unor imobile ce se află în proprietatea altor titulari se poate realiza numai prin expropriere, pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. Toate aceste reglementări constituie garanții ale dreptului de proprietate, care nu pot fi eludate prin adoptarea unui act normativ.

În consecință, Curtea constată că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile și procedura prevăzute de art. 44 alin. (3) din Constituție și de Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 44 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Aceste dispoziții constituționale trebuie interpretate în sensul că statul nu poate beneficia, cât privește bunurile care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, de o protecție juridică mai ridicată decât cea a persoanelor fizice sau juridice sau a unităților administrativ-teritoriale.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia încalcă prevederile art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, în măsura în care titularul dreptului de proprietate asupra imobilelor cuprinse în anexa nr. 1 este o persoană fizică, juridică sau o unitate administrativ-teritorială, iar nu statul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 65 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia sunt neconstituționale, în măsura în care titularul dreptului de proprietate asupra imobilelor cuprinse în anexa nr. 1 nu este statul român, excepție ridicată de orașul Gura Humorului în Dosarul nr. 1.130/2006 al Judecătoriei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 228
din 13 martie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Societatea Comercială „P.D. Gemma Com” — S.R.L. din Oravița în Dosarul nr. 5.285/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 martie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, iar, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 13 martie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.285/115/2006, **Tribunalul Caraș-Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „P.D. Gemma Com” — S.R.L. din Oravița într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) consacrate principiului neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi privind dreptul de proprietate și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, se arată că, în măsura în care sintagma „nu se mai sancționează”, cuprinsă în dispozițiile de lege atacate, nu privește și executarea sancțiunii, aceasta limitându-se strict și textual numai la aplicarea acesteia de către organul constatator, se creează o discriminare vădită și nejustificată între „situația celui față de care a fost luată măsura sancționării contravenționale, sancțiunea nu a fost executată, dar se pune în executare, iar ulterior fapta nu mai este considerată contravenție, și situația celui care, deși a comis aceeași faptă, la aceeași dată, nu a fost descoperit de organul constatator spre a fi sancționat decât după ce fapta nu mai este considerată contravenție.” În vechea reglementare în domeniu — respectiv art. 12 alin. (1) din Legea nr. 32/1968 — o astfel

de situație era reglementată explicit, așa cum este aceasta prevăzută și de dispozițiile art. 12 din Codul penal, referitoare la retroactivitatea legii penale mai favorabile.

Tribunalul Caraș-Severin apreciază că dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile art. 12 alin. (1) din ordonanța atacată sunt în deplină concordanță cu art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, referitor la neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. De asemenea, textul de lege criticat nu instituie privilegii sau discriminări între persoane aflate în situații identice, astfel că nu se poate reține contrarietatea acestuia față de art. 16 alin. (1) din Constituție, și nici nu conține vreo dispoziție prin care s-ar putea restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, în condițiile art. 53 din Legea fundamentală. Totodată, consideră că dispozițiile art. 44 din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002. Textul de lege criticat are următorul conținut: „(1) Dacă printr-un act normativ fapta nu mai este considerată contravenție, ea nu se mai sancționează, chiar dacă a fost săvârșită înainte de data intrării în vigoare a noului act normativ.”

În motivarea excepției, autorul acesteia susține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2)

consacrate principiului neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi privind dreptul de proprietate și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că, în esență, autorul acesteia consideră că dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt neconstituționale în măsura în care sintagma „nu se mai sancționează” din cuprinsul textului nu include și executarea sancțiunii și se limitează strict și textual numai la aplicarea acesteia de către agentul constatat. Prin acest text se creează o discriminare vădită și nejustificată între „situația celui față de care a fost luată măsura sancționării contravenționale, sancțiunea nu a fost executată, dar se pune în executare, iar ulterior fapta nu mai este considerată contravenție și situația celui care, deși a comis aceeași faptă, la aceeași dată, nu a fost descoperit de organul constatat spre a fi sancționat decât după ce fapta nu mai este considerată contravenție”. În consecință, se apreciază că dispozițiile acestui text contravin prevederilor art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi și ale art. 53 alin. (1) din Constituție.

În legătură cu susținerile autorului excepției se impune ca, în prealabil, să fie făcute unele precizări.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin raportare la art. 15 alin. (2) din Constituție. În considerentele deciziilor, Curtea a reținut că „între dispoziția legală criticată și textul constituțional invocat nu există incompatibilitate. În realitate, autorul excepției nu ridică o problemă de constituționalitate, ci o problemă de aplicare a legii, de competența instanței de judecată, eventual de completare a acesteia, ceea ce depășește competența Curții Constituționale, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, «Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului»” (deciziile nr. 537/2004 și nr. 456/2005).

Curtea Constituțională urmează să își reconsidere jurisprudența și să constate că dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală în sensul celor ce se vor arăta în continuare.

Legiuitorul, ținând seama de unele schimbări intervenite în relațiile sociale, precum și de datele referitoare la fenomenul contravențional, poate decide la un moment dat că anumite fapte antisociale, care erau calificate și sancționate drept contravenții, dar care prezintă un pericol social redus, să fie scoase din domeniul contravențional.

Potrivit textului de lege criticat, dacă printr-un act normativ fapta nu mai este considerată contravenție, ea nu se mai sancționează, chiar dacă a fost săvârșită înainte de data intrării în vigoare a noului act normativ. Aceste prevederi au ca obiect dezincriminarea cu titlu general a faptelor săvârșite și produc efecte pentru viitor începând cu momentul intrării în vigoare a actului normativ nou și, prin urmare, efectele care s-au produs sub imperiul actului normativ anterior încetează de la data apariției noului act normativ.

Aplicarea legii noi care nu mai prevede și nu mai sancționează contravențional fapta trebuie analizată prin raportare la momentul intrării în vigoare a acesteia și la stadiul derulării cauzei. Totodată, contravenția, ca fapt antisocial, trebuie privită atât sub aspectul săvârșirii și constatării acesteia, cât și sub aspectul aplicării și executării sancțiunii. Din acest punct de vedere sintagma „nu se mai sancționează” trebuie înțeleasă în sensul că, prin intrarea în vigoare a legii care nu mai prevede fapta drept contravenție, sancțiunile contravenționale nu se mai aplică, iar în cazul celor aplicate, dar aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a noii legi, sancțiunile nu se mai execută.

Efectele legii noi se aplică tuturor sancțiunilor contravenționale aplicate și neexecutate până la data intrării sale în vigoare. A reduce aplicarea legii noi, care nu mai prevede și nu mai sancționează fapta, doar la situația neaplicării sancțiunii echivalează cu deturnarea intenției legiuitorului asupra efectelor pe care legea dezincriminatoare le are asupra sancțiunilor aplicate și neexecutate până la data intrării în vigoare a noului act normativ, în sensul că acestea nu se mai execută.

O sancțiune aplicată în baza unei legi pentru o faptă dezincriminată printr-un nou act normativ urmează să nu mai fie executată, chiar dacă procedura de executare a acesteia a început.

În concluzie, Curtea reține că prin textul de lege care formează obiectul excepției se creează discriminări între persoanele care se găsesc în aceeași situație de contravenienți, ceea ce este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Diferențierea de tratament juridic în cadrul aceleiași categorii de subiecte de drept este permisă numai dacă se justifică prin rațiuni obiective și rezonabile. În cazul de față, însă, persoane aflate obiectiv în aceeași situație juridică beneficiază de tratament juridic diferit, în funcție de anumite condiții subiective și aleatorii, ceea ce contrazice exigențele principiului constituțional al egalității în drepturi.

În ceea ce privește afirmația autorului excepției că dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt neconstituționale prin raportare la art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi primită, întrucât textul constituțional în redactarea actuală — dată în urma revizuirii Constituției — permite, alături de legea penală, retroactivitatea și în cazul legilor contravenționale mai favorabile.

Textul constituțional al art. 15 nu este încălcat atât timp cât dispozițiile criticate fac referire la nesancționarea faptelor ce nu mai sunt calificate drept contravenție, fără a se face distincție dacă această nesancționare privește aplicarea sau executarea sancțiunii. Or, dispozițiile de lege atacate reafirmă, în cadrul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, principiul constituțional al aplicării legii contravenționale mai favorabile, pretins a fi încălcat.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 față de art. 53 din Constituție, Curtea constată că acestea nu conțin nicio dispoziție care să conducă la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți consacrate de Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 31 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „nu se mai sancționează” prevăzută în text se înțelege doar aplicarea sancțiunii contravenționale, nu și executarea acesteia. Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „P.D. Gemma Com” — S.R.L. din Oravița în Dosarul nr. 5.285/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 261

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Eugenia Mariana Ladar, Ramona Mirela Baicu și Florina Corina Băican în Dosarul nr. 1.371/CA/2006 al Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.371/CA/2006, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului.** Excepția a fost ridicată de Eugenia Mariana Ladar, Ramona Mirela Baicu și Florina Corina Băican cu prilejul soluționării contestației formulate

împotriva deciziilor de stabilire a indemnizațiilor pentru creșterea copiilor.

În motivarea excepției autorii acesteia arată că, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, au încheiat contracte de asigurare suplimentară cu casa județeană de pensii pentru acordarea indemnizației în vederea creșterii copiilor, în condițiile reglementate de Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, urmând să beneficieze timp de 2 ani, respectiv de 3 ani, de indemnizații stabilite în raport cu venitul asigurat obligatoriu și cu venitul asigurat facultativ suplimentar. Art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 dispune încetarea plății indemnizației pentru creșterea copilului, efectuată în condițiile prevăzute de Legea nr. 19/2000. Prin urmare, autorii excepției consideră că această dispoziție are caracter retroactiv, întrucât produce efecte asupra unor contracte încheiate anterior datei intrării sale în vigoare, ducând la încetarea acestor contracte aflate în derulare. Dispoziția de lege criticată are și caracter discriminatoriu între persoanele care au beneficiat de efectele și, implicit, de derularea contractelor de asigurare socială și cele ale căror contracte au fost doar parțial executate și se aflau în derulare la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005. În sfârșit, autorii excepției consideră că dispoziția de lege criticată contravine și obligației statului, prevăzută în art. 49 alin. (2) din Constituție, de a acorda alocații pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav sau cu handicap.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu are caracter retroactiv, întrucât „se aplică efectelor produse de contractele de asigurări sociale începând cu data de 1 ianuarie 2006”. De asemenea, consideră că aceste dispoziții de lege nu instituie discriminare între persoanele

care beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului începând cu data intrării în vigoare a ordonanței.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textul de lege criticat nu este retroactiv, întrucât se aplică exclusiv de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005. De asemenea, consideră că pretinsa discriminare rezultată în urma modificării legii nu este o problemă de constituționalitate, ci una de succesiune în timp a legii. În sfârșit, arată că art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu contravine dispozițiilor art. 49 din Constituție, ci, din contră, reprezintă un reflex al acestora.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, având în vedere că, prin Legea nr. 7/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, textul de lege criticat a fost modificat substanțial, iar noua reglementare nu mai păstrează soluția legislativă criticată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005. Curtea constată că, la data sesizării sale, respectiv 12 decembrie 2006, în urma modificărilor aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, art. 25 avea un singur alineat. Conținutul acestui articol, potrivit art. 1 pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului și a Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 23 iunie 2006, era următorul: *„De la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență încetează plata indemnizației pentru creșterea copilului, efectuată în condițiile prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și de actele normative speciale prevăzute la art. 3 alin. (2).”* Legea nr. 508/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007, a abrogat dispozițiile art. 1 din această ordonanță. La data pronunțării Curții, însă, art. 1 pct. 16 din Legea nr. 7/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2007, reglementa conținutul art. 25 din ordonanță într-o formă identică celei prevăzute

prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2006, citată mai sus.

În opinia autorilor excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), care consacră principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și discriminări, și art. 49 alin. (2) care prevede că *„Statul acordă alocații pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori cu handicap. Alte forme de protecție socială a copiilor și a tinerilor se stabilesc prin lege.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit celor susținute de autorii excepției, textul de lege criticat este retroactiv, întrucât lipsește de efecte juridice unele contracte de asigurare socială încheiate în baza reglementărilor anterioare. De asemenea, art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 creează o discriminare între persoanele care au beneficiat de efectele și, implicit, de derularea contractelor de asigurare socială și cele ale căror contracte au fost doar parțial executate și se aflau în derulare la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005. În sfârșit, autorii excepției consideră și că acest text de lege încalcă obligația statului de a asigura protecția socială a copiilor.

Față de critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că dispozițiile art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 nu au caracter retroactiv, întrucât se aplică doar de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, așa cum de altfel prevede în mod expres chiar textul de lege.

În ceea ce privește pretinsul caracter discriminatoriu al textului de lege supus controlului de constituționalitate, Curtea constată că nu se poate face o comparație între persoanele care au beneficiat de indemnizație pentru creșterea copilului anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 cu cele care urmau să beneficieze de această indemnizație și după data intrării în vigoare a acestei ordonanțe. Astfel, dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului și mai cu seamă cuantumul acesteia nu reprezintă un drept fundamental prevăzut de Constituție, ci o formă mixtă de asigurare și de asistență socială care, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, se stabilește prin lege. Legiuitorul este în drept ca, în diferite perioade de timp, să stabilească în mod diferit condițiile de acordare a acestor drepturi, precum și cuantificarea lor, tuturor beneficiarilor acordându-li-se drepturile prevăzute de reglementările legale în vigoare în perioada în care sunt îndreptățiți să le primească.

Modificarea condițiilor de acordare și a modului de calcul a indemnizației pentru creșterea copilului nu încalcă obligația statului de a acorda alocații pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori cu handicap.

Având în vedere obiectul litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate și motivarea acesteia, Curtea observă și faptul că autorii excepției nu critică numai modificarea condițiilor de plată a indemnizației pentru creșterea copilului, datorată pe baza contribuției obligatorii prin efectul legii la asigurările sociale, ci și neplata indemnizației în cuantumul prevăzut în contractele încheiate facultativ pentru asigurarea suplimentară de venit, în raport cu care au și achitat contribuția.

În această privință, Curtea consideră că, în cazul contractelor încheiate pe baza voinței libere a părților contractante, în conformitate cu legislația în vigoare la data încheierii convenției, în situația în care una dintre părți și-a îndeplinit obligațiile asumate, cealaltă parte nu poate fi exonerată nici chiar prin lege de îndeplinirea obligațiilor pe care și le-a asumat la rândul său.

Curtea observă, însă, că textul de lege supus controlului nu dispune nimic cu privire la drepturile și obligațiile rezultate din contractele încheiate pentru asigurări facultative suplimentare. Astfel, nu i se poate imputa niciun motiv de neconstituționalitate în privința efectelor juridice ale contractelor respective.

În acest sens, trebuie observat că posibilitatea încheierii contractelor de asigurare facultativă suplimentară a fost

reglementată de Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. Încetarea contractelor de asigurare sociale încheiate de către persoanele care și-au completat venitul asigurat s-a dispus prin art. II lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 17 martie 2003.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Eugenia Mariana Ladar, Ramona Mirela Baicu și Florina Corina Băican în Dosarul nr. 1.371/CA/2006 al Tribunalul Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 264

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 291/102/2006 (nr. vechi 3.292/2006).

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției, considerând că textul de lege criticat este contrar principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 291/102/2006 (nr. vechi 3.292/2006), **Tribunalul**

Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. Excepția a fost ridicată de instanță, din oficiu, cu prilejul soluționării unei contestații privind refuzul Casei Județene de Pensii Mureș de a recalcula pensia convenită părții Viorel Moldovan.

În motivarea excepției Tribunalul Mureș — Secția civilă arată că este neconstituțională condiționarea recalculării pensiei de realizarea, după pensionare, a unui stagiului de cotizare de minimum 12 luni. Astfel, consideră că, prin această condiționare, persoana care după pensionare a realizat un stagiul de cotizare inferior perioadei de 12 luni este eliminată în mod arbitrar și abuziv de la dreptul la recalcularea pensiei corelativ obligației de plată a contribuției la asigurările sociale. Această dispoziție legală este, în primul rând, discriminatorie, contrar principiului constituțional al egalității în drepturi. Totodată, dispoziția legală criticată încalcă și dreptul constituțional de proprietate asupra veniturilor dobândite licit, din moment ce persoana este obligată să plătească lunar din aceste venituri contribuții la asigurările sociale, dar contribuția este goliată de efecte juridice, concretizate în modificarea corespunzătoare a cuantumului pensiei. De asemenea, în opinia instanței, sunt încălcate dreptul constituțional la pensie, obligația statului de a lua măsuri de protecție socială și caracterul de stat social al României.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 sunt neconstituționale, deoarece încalcă principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, instituind un tratament juridic discriminatoriu între persoanele care se află în situații identice. Consideră că celelalte prevederi constituționale și reglementările internaționale invocate de instanță nu sunt încălcate, având în vedere că limitele și conținutul dreptului de proprietate și dreptul la pensie sunt stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, aprobată prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002, dispoziții potrivit cărora „Beneficiarii pensiei pentru limită de vârstă pot solicita recalcularea pensiei după realizarea fiecărui stagiu de cotizare de minimum 12 luni”.

În opinia instanței, autor al excepției, dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 1 alin. (3) referitor la caracterul social al statului, art. 11 și 20 cu raportare la art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 44 alin. (1), (2) și (8) și art. 136 alin. (5) referitoare la dreptul de proprietate, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 47 privind nivelul de trai și art. 56 alin. (2) și (3), referitoare la contribuțiile financiare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 291/102/2006 (nr. vechi 3.292/2006) și constată că dispozițiile art. 95 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit unuia dintre principiile generale ale noului sistem public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, exercitarea acestor drepturi și quantumul pensiilor și al altor drepturi acordate trebuie să reflecte întreaga activitate desfășurată și întreaga perioadă de cotizare, inclusiv perioadele necontributive asimilate stagiului de cotizare.

Pe baza acestui principiu, pentru fiecare an din stagiul de cotizare se stabilește un punctaj, iar pentru întreaga perioadă a stagiului de cotizare se determină punctajul mediu care constituie baza de calcul la stabilirea quantumului pensiei.

Persoana care după pensionare mai desfășoară o activitate aducătoare de venituri este obligată prin lege să plătească contribuția la asigurările sociale, datorată în raport cu nivelul veniturilor realizate. Valorificarea acestui stagiou suplimentar de cotizare se poate face prin recalcularea pensiei. Punctajul anual pentru acest stagiou suplimentar de cotizare se poate calcula chiar dacă nu reprezintă un an întreg. Adăugându-se acest punctaj la cele luate în calcul inițial, se modifică punctajul mediu și în mod corespunzător crește quantumul pensiei.

Condiționarea dreptului la recalculare de realizarea unui stagiou suplimentar de cotizare de minimum 12 luni este contrară principiului egalității în drepturi a cetățenilor și instituie o discriminare între cetățenii care se află, în realitate, în situații identice. Mărimea stagiului suplimentar de cotizare nu este un criteriu obiectiv și nici rezonabil pentru a considera că cetățenii se află în situații diferite, care ar justifica tratamentul juridic diferențiat.

Potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, condițiile și criteriile de acordare a pensiei, modul de calcul al quantumului acesteia, inclusiv recalcularea se stabilesc prin lege. Legiuitorul nu este, însă, în drept ca prin aceste reglementări să stabilească un tratament juridic diferențiat pentru situații egale.

În ceea ce privește dispozițiile constituționale și din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la ocrotirea proprietății private, Curtea apreciază că acestea nu sunt încălcate, având în vedere că, așa cum a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența sa, contribuția la asigurările sociale nu constituie un depozit, ci este datorată pe baza principiilor subsidiarității și solidarității sociale.

De asemenea, Curtea consideră că modul de calcul și de stabilire a pensiei nu aduce atingere dreptului fundamental la pensie.

În sfârșit, Curtea apreciază că celelalte prevederi constituționale invocate de instanță nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 286

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4)
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Muhammad Nasim Tarik în Dosarul nr. 12.122/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă traducătorul autorizat desemnat în cauză.

Magistratul-asistent arată că partea Oficiul Național pentru Refugiați a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 12.122/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Muhammad Nasim Tarik într-o cauză având ca obiect judecarea plângerii formulate împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați asupra unei cereri de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției se arată, în esență, că textul criticat din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală. Se arată că, în ipoteza admiterii de către instanță a unei plângeri formulate împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați, solicitantul dreptului de azil nu cunoaște motivele reținute de instanță ca relevante în acordarea statutului de refugiat, astfel încât acesta este obligat să declare recurs indiferent de soluția pronunțată de instanță, spre deosebire de Oficiul Național pentru Refugiați, care va declara recurs numai atunci când soluția pronunțată de instanța de fond îi este nefavorabilă. Autorul excepției susține că dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, care instituie termenul de declarare a recursului în 5 zile de la pronunțare, nesocotesc dreptul refugiaților de acces liber și facil la

instanțele de judecată, statuat prin art. 16 alin. (1) din Convenția de la Geneva. În continuare, compară durata acestui termen cu termenele de introducere a recursului stabilite de regulile de procedură civilă, de procedură penală și în contencios administrativ și conchide că se creează o situație nefavorabilă solicitanților statutului de refugiat.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate, devenite art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004.

Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006.

Prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate în cuprinsul art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006. Prin urmare, Curtea va exercita controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul cuprins:

„(1) *Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau Oficiul Național pentru Refugiați poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. (...)*

(4) *În cazul în care recursul a fost declarat în termenul prevăzut la alin. (1), solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul României pe perioada soluționării recursului.“*

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil. De asemenea, se invocă și nerespectarea art. 16 paragrafele 1 și 2 din Convenția privind statutul refugiaților,

încheiată la 28 iulie 1951 la Geneva, la care România a aderat prin Legea nr. 46/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 17 iulie 1991, referitor la accesul oricărui refugiat în fața tribunalelor de pe teritoriul statelor contractante, raportat la textele constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) — „Dreptul internațional și dreptul intern“, ale art. 18 alin. (2) privind dreptul de azil și ale art. 20 alin. (2) — „Tratatele internaționale privind drepturile omului“.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare identică.

De exemplu, prin Decizia nr. 898 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, Curtea a respins excepția și a statuat că textul de lege criticat nu conține norme contrare prevederilor convenționale invocate. Împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat, solicitantul poate

formula plângere în fața instanței de judecată, în termen de 10 zile de la data primirii dovezii de comunicare a acesteia, iar hotărârea instanței poate fi atacată, la rândul ei, cu recurs, în condițiile prevăzute de art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000. Pe de altă parte, solicitantul nu este supus riscului de a fi expulzat până la pronunțarea unei hotărâri definitive și irevocabile, deoarece recursul este suspensiv de executare. Astfel, Curtea observă că drepturile procedurale ale solicitantului sunt garantate și nu contravin prevederilor Convenției din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților și nici altor documente juridice internaționale în materie de refugiați, referitoare la minimumul de garanții procedurale pe care România, în calitate de stat parte, are obligația să le asigure.

Cele statuate în decizia pronunțată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Muhammad Nasim Tarik în Dosarul nr. 12.122/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 314

din 29 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Irina Loredana Gulie — magistrat-asistent

Bota, Constantin Scheible, Florica Moldovan, Viorica Borz, Elena Niculescu, Alina Mariana Niculescu, Emanuel Giura, Răzvan Giura, Delia Hicke, Luiza Carla Rizea și William Raul Bota în Dosarul nr. 4.935/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde reprezentanta autorilor excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentanta autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, arătând că din eroare a fost precizat un alt obiect al excepției în încheierea de sesizare a Curții Constituționale. Arată că prevederile art. 1 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 contravin principiului constituțional al

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Niculescu, Mihai Roman, Silvia Giura, Ana Watt, Aurel Hicke, Ana Hicke, Sânziana Iuliana

egalității cetățenilor în fața legii, deoarece instituie un tratament discriminatoriu între două categorii de persoane aflate în situații identice.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.935/C/2006, **Tribunalul Timiș – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.** Excepția a fost ridicată de Maria Niculescu, Mihai Roman, Silvia Giura, Ana Watt, Aurel Hicke, Ana Hicke, Sânziana Iuliana Bota, Constantin Scheible, Florica Moldovan, Viorica Borz, Elena Niculescu, Alina Mariana Niculescu, Emanuel Giura, Răzvan Giura, Delia Hicke, Luiza Carla Rizea și William Raul Bota într-o cauză având ca obiect judecarea unei acțiuni în evacuare.

În motivarea excepției se arată, în esență, că prevederile art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, deoarece creează un regim discriminatoriu, în ceea ce privește durata contractelor de închiriere, între chiriașii care ocupă imobile cu destinația de locuințe proprietatea unor persoane fizice, față de persoanele ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate prin hotărâri judecătorești.

Tribunalul Timiș – Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că instituirea unor regimuri juridice diferite pentru situații diferite nu înseamnă încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției reprezentați, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, modificate prin dispozițiile articolului unic, punctele 2 și 3 din Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, potrivit cărora:

— Art. 2: „*Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”;

— Art. 6: „*În cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și desființate prin hotărâre judecătorească, proprietarul recunoscut de justiție va încheia cu persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 și care o ocupă efectiv, la cererea acestora, un contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice și preeminența legii.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În legătură cu susținerea privind schimbarea obiectului excepției de neconstituționalitate, formulată în fața Curții cu prilejul dezbaterilor, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, fiind legal sesizată de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Astfel, precizarea, cu prilejul dezbaterilor în fața Curții, a unui obiect al excepției de neconstituționalitate diferit de acela cuprins în încheierea de sesizare nu poate fi reținută.

Analizând obiectul excepției, Curtea constată că prevederile art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, Curtea a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun soluții diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității în fața legii.

Așa se explică de ce legiuitorul a considerat că protecția socială rezultă și din reînnoirea contractelor, în cazul chirieșilor locuințelor ale căror contracte de închiriere au fost prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, în timp ce în cazul chirieșilor din locuințele retrocedate, domeniu în care prevalează principiul garantării dreptului de proprietate, s-a impus consacrarea unui regim juridic diferit în ceea ce privește durata acestor contracte.

De asemenea, prin Decizia nr. 742 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006, Curtea a statuat că dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Astfel, persoanele care au cumpărat locuințe în baza Legii nr. 112/1995 și ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate prin hotărâri judecătorești se află într-o situație juridică diferită față de acele persoane ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994. Situațiile care impun instituirea de regimuri juridice diferite și, evident, soluții diferite nu pot fi apreciate drept o încălcare a principiului egalității în fața legii.

Cele statuate în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Niculescu, Mihai Roman, Silvia Giura, Ana Watt, Aurel Hicke, Ana Hicke, Sânziana Iuliana Bota, Constantin Scheible, Florica Moldovan, Viorica Borz, Elena Niculescu, Alina Mariana Niculescu, Emanuel Giura, Răzvan Giura, Delia Hicke, Luiza Carla Rizea și William Raul Bota în Dosarul nr. 4.935/C/2006 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 323

din 29 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a)
teza a doua din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Chelaru Gică în Dosarul nr. 39.342/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 martie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 29 martie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Anton Chelaru Gică cu prilejul soluționării cauzei penale având ca obiect cererea de întrerupere a executării pedepsei întemeiată pe dispozițiile ce sunt supuse controlului de constituționalitate.

În motivarea excepției autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul persoanei la viață, la integritatea fizică și mentală, precum și dreptul la ocrotirea sănătății, întrucât lasă libertatea instanței de judecată de a aprecia dacă executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată, în funcție de pericolul concret pe care îl implică această măsură, chiar și în situația în care s-a constatat pe baza unei expertize

medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază că textul de lege criticat conține o contradicție în termeni, întrucât este greu de închipuit că o persoană care suferă de o boală atât de gravă încât aceasta face imposibilă executarea pedepsei ar putea prezenta un pericol concret pentru ordinea publică. Astfel, condiționarea amânării executării pedepsei de aprecierea instanței cum că persoana condamnată nu prezintă un asemenea pericol este contrară prevederilor art. 22 și art. 34 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece condamnatul beneficiază de asistență medicală nu numai în rețeaua sanitară a penitenciarelor, ci și în unitățile Ministerului Sănătății Publice. În acest sens, arată că Regulamentul de aplicare a Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.897/2006, reglementează în art. 23—37 „Dreptul la asistență medicală”, iar în art. 27 alin. (1) se arată că serviciile medicale spitalicești se realizează prin internare în penitenciarele-spital, precum și în alte unități sanitare de profil, aflate în relații cu casa de asigurări sociale de sănătate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece necesitatea aprecierii de instanță pentru fiecare situație în parte dacă lăsarea în libertate a condamnatului prezintă sau nu pericol concret pentru ordinea publică „întărește aspectul privitor la independența judecătorilor, care se supun numai legii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, așa cum au fost modificate prin art. 1 pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, dispoziții potrivit cărora: „*Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:*

a) *când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.*“

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin drepturilor fundamentale consacrate și garantate de Constituție la art. 22, referitor la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, și la art. 34, privind dreptul la ocrotirea sănătății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în opinia autorului excepției, dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât lasă posibilitatea judecătorului de a aprecia asupra oportunității amânării executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață, chiar și în acele situații când s-a constatat pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, încălcându-se astfel drepturile fundamentale care cer protejarea sănătății și integrității fizice a persoanei.

Față de aceste susțineri Curtea reține că textul de lege criticat reprezintă o concretizare a principiului consacrat de art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*“. Într-adevăr, unul dintre atributele indiscutabile ale acestui principiu presupune și libertatea pe care judecătorul o are de a aprecia asupra probelor în baza cărora va lua o decizie, ținând seama de toate elementele ce sunt specifice cauzei și de litera legii.

În situația concretă a textului de lege criticat, se are în vedere posibilitatea judecătorului de a pune în balanță, pe de o parte, probele care solicită protejarea sănătății și a integrității fizice a celui condamnat, iar pe de altă parte, necesitatea protejării interesului general de un eventual pericol pe care amânarea executării pedepsei l-ar putea

genera, pericol concretizat fie prin săvârșirea de noi infracțiuni ori încercarea de a se sustrage executării pedepsei, fie prin chiar reacția populației, care ar putea să încerce să se răzbune pe cel condamnat, dincolo de limitele justiției.

Astfel, în esență, se pune în discuție de fapt prevalența pe care un drept fundamental particular ar trebui să o aibă asupra interesului public.

Analizând acest aspect, Curtea constată, în acord cu cele statuate și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauza *Mantencio contra Franței* (15 ianuarie 2004), că aspecte de o gravitate particulară, printre care și nevoia de a proteja sănătatea și integritatea fizică și psihică a persoanei, pot solicita și justifică luarea unor măsuri speciale de administrare a justiției.

Art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală nu contrazice însă această cerință.

Astfel, acest text de lege trebuie interpretat în coroborare cu dispozițiile legale ce reglementează executarea pedepselor, respectiv Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care, în art. 50, garantează dreptul la asistență medicală al persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate și prevede că „*asistența medicală în penitenciare se asigură, ori de câte ori este necesar sau la cerere, cu personal calificat, în mod gratuit, potrivit legii*“, precum și faptul că „*persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate beneficiază în mod gratuit de tratament medical și de medicamente*“. Regulamentul de aplicare a Legii nr. 275/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 16 ianuarie 2007, detaliază aspectele ce țin de asistența medicală, precizând în art. 27 alin. (1) că „*Serviciile medicale spitalicești se realizează prin internare în penitenciarele-spital, precum și în alte unități sanitare de profil, aflate în relații contractuale cu casa de asigurări sociale de sănătate*“. Astfel, se creează un cadru legal eficient de protejare a drepturilor persoanelor condamnate. În plus, chiar prevederile art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală lasă posibilitatea judecătorului de a aprecia, astfel încât, dacă acesta, în baza probelor și a expertizei, va constata că îngrijirea persoanei nu poate fi realizată în penitenciarele-spital sau în unitățile sanitare pe care le pune la dispoziție legea, va putea dispune amânarea executării pedepsei.

Prin urmare, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale care consacră dreptul la ocrotirea sănătății și dreptul la integritatea fizică și psihică a persoanei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Chelaru Gică în Dosarul nr. 39.342/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 350

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agent Invest” — S.A. din Deva în Dosarul nr. 4.125/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că obiectul excepției îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului. Solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) din lege, întrucât acestea nu sunt, în prezent, în vigoare, precum și respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (1) și (3) ale aceluiași articol, deoarece nu sunt încălcate normele constituționale și internaționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierea din 17 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.125/97/2006, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Agent Invest” — S.A. din Deva într-o cauză comercială având ca obiect dizolvare de societate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002, aprobată prin Legea nr. 505/2003, nu oferă garanțiile cerute de noțiunea de «instanță independentă» și ale unui proces echitabil, în sensul art. 21, art. 24 și art. 129 din Constituție, precum și ale art. 1 și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. De asemenea, sunt invocate și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 20. Se arată că prin exercitarea căilor de atac se asigură accesul persoanelor interesate la o instanță de judecată, iar aceasta trebuie să exercite un rol activ și să nu se limiteze a fi un simplu „observator pasiv”, în caz contrar fiind încălcat însuși principiul unui stat de drept.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ opinează în sensul conformității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 cu normele constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 sunt constituționale. Se arată, în acest sens, că organizarea Oficiului Național al Registrului Comerțului în subordinea Ministerului Justiției reprezintă o opțiune a legiuitorului, care nu este de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (1), art. 21, art. 11 alin. (2) și ale art. 20 din Constituție, raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Menționează, de asemenea, că reglementarea serviciului public al registrului comerțului nu este supusă regulilor dreptului civil, ci normelor de drept administrativ, potrivit cărora între serviciul public și baza sa materială există o legătură substanțială. Totodată, principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, pretins a fi încălcat, garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu egalitatea persoanelor juridice, sens în care s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 175/2003. De asemenea, consideră că celelalte dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746 din 11 octombrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 505/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 3 decembrie 2003. Din motivarea autorului excepției, rezultă însă că acesta are în vedere doar prevederile art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, prin care se modifică prevederile art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998. Ca atare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 și ale art. unic pct. 2 și 3 din Legea nr. 505/2003. Textele de lege criticate au, în prezent, următorul conținut: „(1) *Oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare tribunal.*

(2) *Oficiul Național al Registrului Comerțului se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Justiției.*

(3) *Oficiile registrului comerțului prevăzute la alin. (1) comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului orice înmatriculare sau mențiune operată, în termen de cel mult 15 zile de la efectuare.*”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, 21, 24 și 129 din Constituție, precum și ale art. 1 și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 9 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta

cauză și cu o motivare identică. Astfel, prin Decizia nr. 165 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 29 martie 2007, Curtea a reținut următoarele: „textele de lege criticate nu fac decât să reglementeze relația de subordonare dintre oficiile registrului comerțului organizate în fiecare județ și în municipiul București față de Oficiul Național al Registrului Comerțului, precum și funcționarea acestora pe lângă fiecare tribunal din raza teritorială a respectivului oficiu. Rolul instanței de judecată — în speță, al tribunalului — nu este acela de „observator pasiv”, cum consideră autorul excepției, ci constă în controlul legalității operațiunilor specifice de înregistrare a comercianților, efectuate de oficiile registrului comerțului. Potrivit art. 6 din Legea nr. 26/1990, înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, dacă legea nu prevede altfel, iar încheierile pot fi atacate în termen de 15 zile cu recurs, soluționat de către curtea de apel competentă, conform legii. Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu sunt de natură a încălca, sub niciun aspect, accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil al părților.”

Cât privește dispozițiile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 26/1990 — astfel cum au fost modificate prin art. unic pct. 3 din Legea nr. 505/2003 —, Curtea a constatat, pentru argumentele expuse în aceeași decizie, că nici acestea nu afectează exercitarea liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, criticate ca fiind neconstituționale, au fost abrogate prin pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 505/2003 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Întrucât, față de considerentele și soluția pronunțată prin Decizia nr. 165/2007, la care s-a făcut referire, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții în materie, cele reținute de instanța de contencios constituțional cu acel prilej se mențin și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agent Invest” — S.A. din Deva în Dosarul nr. 4.125/97/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și contencios administrativ.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu

Având în vedere prevederile art. 1 și art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură,

având în vedere Referatul Direcției politice de piață în sectorul zootehnic nr. 290.107/2007,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în

domeniu, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Dan Ștefan Motreanu

București, 3 aprilie 2007.
Nr. 295.

ANEXĂ

MODUL DE IMPLEMENTARE,

condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu

Art. 1. — În cadrul plăților naționale directe complementare în sectorul zootehnic (PNDC), primele se acordă producătorilor agricoli definiți la art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură.

Art. 2. — (1) Prima pe exploatație se acordă producătorilor agricoli menționați la art. 1 o singură dată pe an, în funcție de efectivul de bovine înregistrat în Registrul național al exploatațiilor la data de 31 ianuarie 2007, care îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:

- exploatația să fie de minimum 3 capete de bovine;
- vârsta bovinelor să fie de minimum 6 luni;
- exploatația să fie înregistrată în Registrul național al exploatațiilor la data solicitării primei;
- să nu aibă datorii la bugetul de stat și la bugetul local.

(2) Pentru a beneficia de prima prevăzută la alin. (1), solicitanții trebuie să depună o cerere la sucursala județeană a Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv a municipiului București, după caz, până la data de 31 mai a fiecărui an, al cărei model este prevăzută în anexa nr. 1, însoțită de următoarele documente:

- copie de pe buletinul de identitate/carte de identitate/cod unic de înregistrare/certificat de înregistrare;
- declarație pe propria răspundere că nu au datorii la bugetul de stat și la bugetul local.

Art. 3. — (1) Prima pe cap de animal se acordă producătorilor agricoli menționați la art. 1 o singură dată pe an, pentru ovinele și/sau caprinele care îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:

- efectivul din exploatație să fie de minimum 50 de capete de ovine/25 de capete de caprine, care au fătat în anul pentru care se face solicitarea primei;
- efectivul de ovine/caprine pentru care se solicită prima este înscris în Registrul agricol la data de 31 decembrie a anului anterior solicitării primei;
- efectivul de ovine/caprine pentru care se solicită primă să fie menținut în exploatație în perioada de control, 1 iunie — 31 august, la adresa menționată în cerere;
- să nu aibă datorii la bugetul de stat și la bugetul local.

(2) Pentru a beneficia de prima prevăzută la alin. (1), solicitanții trebuie să depună o cerere la sucursala județeană a Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv a municipiului București, după caz, până la data de 31 mai a anului în care se solicită prima, cerere al cărei model este prevăzută în anexa nr. 2, însoțită de următoarele documente:

- adeverință eliberată de consiliul local, din care să rezulte numărul de animale deținute de solicitant și faptul că acestea erau înscrise în Registrul agricol la data de 31 decembrie a anului anterior solicitării primei;
- copie de pe buletinul de identitate/carte de identitate/cod unic de înregistrare /certificat de înregistrare;
- declarație pe propria răspundere că nu au datorii la bugetul de stat și la bugetul local.

Art. 4. — Acordarea primelor de la bugetul de stat, în cadrul plăților naționale directe complementare, se face în ordinea depunerii cererilor, începând cu data de 1 august pentru exploatațiile de bovine și cu data de 1 septembrie pentru efectivele de ovine/caprine.

Art. 5. — (1) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură solicită Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor lista exploatațiilor cu efectivele de bovine înregistrate în Registrul național al exploatațiilor la data de 31 ianuarie 2007.

(2) După finalizarea procesului de înregistrare a cererilor, se stabilește nivelul primei pe exploatație, în funcție de efectivul de bovine.

Art. 6. — (1) Persoanele desemnate pentru verificarea solicitărilor din cadrul sucursalelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv a municipiului București, după caz, după înregistrarea cererilor în registrul de intrări-ieșiri, le clasifică și le înregistrează într-un registru special, denumit în continuare *Registru*, în care vor fi înscrise solicitările de prime, separat, pentru bovine, ovine și caprine.

(2) Persoanele menționate la alin. (1) verifică corectitudinea înscrisurilor din documentele anexate la cererea de solicitare a primei cu registrele de evidență a efectivelor de animale — Registrul agricol, Registrul național al exploatațiilor.

(3) În urma verificărilor, persoanele menționate la alin. (1) întocmesc o notă pe care o anexează la dosarul de solicitare a primei.

(4) Persoanele menționate la alin. (1) au obligația de a înregistra și de a monitoriza toți beneficiarii primelor.

Art. 7. — (1) Sucursalele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, respectiv a municipiului București, după caz, după verificarea și aprobarea cererilor pentru încasarea primei, întocmesc și transmit la Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură o situație centralizatoare pentru solicitările înregistrate, conform modelului prevăzut în anexa nr. 3.

(2) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură întocmește și transmite la Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale o situație centralizatoare pentru solicitările înregistrate, conform modelului prevăzut în anexa nr. 4.

Art. 8. — În baza situațiilor centralizatoare a cererilor pentru încasarea primei, transmise de Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale transmite Ministerului Finanțelor Publice cererea de deschidere a creditelor bugetare, însoțită de situația centralizatoare a primelor, întocmită potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 5.

Art. 9. — După aprobarea cererii pentru deschiderea creditelor bugetare de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale se alimentează contul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, care, pe baza cererilor aprobate, virează sumele convenite în conturile beneficiarilor primelor, conform legislației în vigoare.

Art. 10. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta anexă.

ANEXA Nr. 1

Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

Sucursala Județului

Nr. data

Verificat și aprobat

pentru suma de lei
la data de

Șeful sucursalei,

.....

C E R E R E

pentru exploatația de bovine

A. Producător persoană fizică

Subsemnatul/Subsemnata, domiciliat/domiciliată în

(numele, inițiala tatălui, prenumele)

....., str. nr., cod poștal

(județul, satul, comuna, orașul)

tel., fax, e-mail, posesor/posesoare al/a BI/CI seria

nr., CNP, cu codul exploatației înregistrat la RNE, codul/nr. din Registrul

fermierilor, cont bancar nr., deschis la Banca

sucursala

B. Producător persoană juridică

.....
(denumirea operatorului economic solicitant)

cu sediul în:, str. nr., cod

(județul, satul, comuna, orașul)

postal, tel., fax, e-mail, înregistrat la registrul comerțului cu

cod unic de înregistrare (CUI), cu codul exploatației înregistrat la RNE, codul/nr. din

Registrul fermierilor, reprezentat de domnul/doamna, în calitate de reprezentant legal,

posesor/posesoare al/a BI/CI seria nr., CNP, cont bancar nr.

deschis la Banca, sucursala

Detin:

— un efectiv total de capete de bovine, din care capete cu vârsta de minimum 6 luni, care este evidențiat în Registrul fermei ținut la zi

Solicite:

— prima pentru un număr de capete de bovine cu vârsta minimă de 6 luni, conform codurilor de identificare cuprinse în tabelul alăturat, care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 2 din anexa „Modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu“.

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură
 Sucursala Județului

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE

privind încasarea de la bugetul de stat a primelor pentru exploatațiile de bovine și pentru efectivele de ovine/caprine, astfel cum este prevăzut la art. 2 și 3 din anexa „Modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu“

Nr. crt.	Denumirea beneficiarilor	Codul exploatației	Cantitatea pentru care s-a aprobat acordarea primei (capete)		Valoarea unitară a primei (lei/cap)		Valoarea primei acordate (lei)	
			bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine	bovine (col. 3 x col. 5)	ovine/caprine (col. 4 x col. 6)
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1.								
2.								
...								
TOTAL:								

Șeful sucursalei,

Data

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE

privind încasarea de la bugetul de stat a primelor pentru bovine și pentru ovine/caprine, astfel cum este prevăzut la art. 2 și 3 din anexa „Modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu“

Nr. crt.	Județul	Numărul de beneficiari		Cantitatea pentru care s-a aprobat acordarea primei (capete)		Valoarea unitară a primei (lei/cap)		Valoarea primei acordate (lei)	
		bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.									
2.									
...									
TOTAL:									

Director general,

Data

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

SITUAȚIE CENTRALIZATOARE

privind încasarea de la bugetul de stat a primelor pentru bovine și pentru ovine/caprine, astfel cum este prevăzut la art. 2 și 3 din anexa „Modul de implementare, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu“

Nr. crt.	Județul	Numărul de beneficiari		Cantitatea pentru care s-a aprobat acordarea primei (capete)		Valoarea unitară a primei (lei/cap)		Valoarea primei acordate (lei)	
		bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine	bovine	ovine/caprine
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.									
2.									
...									
TOTAL:									

Aprobat

Ordonator principal de credite,

Data

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

O R D I N

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului Central de Disciplină de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare

Având în vedere prevederile Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, și ale Codului de procedură civilă,

în temeiul art. 121 din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 223/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului Central de Disciplină de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, se abrogă prevederile Ordinului ministrului educației și cercetării pentru aprobarea Regulamentului

privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului Central de Disciplină al Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de pe lângă inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București.

Art. 4. — Secretarul de stat pentru învățământ preuniversitar, Direcția generală management învățământ preuniversitar, Direcția juridic și control și inspectoratele școlare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul educației și cercetării,

Mihail Hărdău

București, 4 aprilie 2007.

Nr. 847.

REGULAMENT

**privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului Central de Disciplină de la nivelul
Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare**

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentul regulament este elaborat în temeiul prevederilor art. 121 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Colegiul Central de Disciplină de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării (*Colegiul*) și colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile prezentului regulament.

Art. 3. — (1) Personalul didactic de predare și de pregătire/instruire practică, personalul didactic auxiliar, precum și cel de conducere, de îndrumare și control din învățământ, sancționat în conformitate cu prevederile art. 116 lit. d)—f) din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare, cu suspendarea, pe o perioadă de până la 3 ani, a dreptului de înscriere la un concurs pentru ocuparea unei funcții didactice superioare sau pentru obținerea gradelor didactice ori a unei funcții de conducere, de îndrumare și de control, cu destituirea din funcția de conducere, de îndrumare și de control din învățământ sau cu desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă, are dreptul de a contesta decizia de sancționare, în termen de 15 zile de la comunicare, la Colegiu, conform art. 122 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Personalul didactic de predare și de pregătire/instruire practică, personalul didactic auxiliar, precum și cel de conducere, de îndrumare și control din învățământ, sancționat în conformitate cu prevederile art. 116 lit. a)—c) din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare, cu observație scrisă, cu avertisment sau cu diminuarea salariului de bază, cumulat, când este cazul, cu indemnizația de conducere, de îndrumare și de control cu până la 15%, pe o perioadă de 1—6 luni, are dreptul de a contesta decizia de sancționare, în termen de 15 zile de la comunicare, la colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare, conform art. 122 alin. (2) teza I din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Colegiul și colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare sunt organe administrativ-jurisdicționale.

CAPITOLUL II

Răspunderea disciplinară

Art. 5. — (1) *Abaterea disciplinară* este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

(2) Personalul didactic de predare și de pregătire/instruire practică, personalul didactic auxiliar, precum și cel de conducere, de îndrumare și control din învățământ răspunde disciplinar pentru încălcarea îndatoririlor ce îi revin potrivit legii, contractului individual de muncă și

contractului colectiv de muncă aplicabil, precum și pentru încălcarea normelor de comportare care dăunează interesului învățământului, prestigiului instituției și regulamentului intern.

Art. 6. — (1) Sancțiunea se stabilește în funcție de gravitatea abaterilor, de împrejurările în care au fost săvârșite, de urmările acestora, precum și de comportamentul persoanei în cauză.

(2) Dacă de la data săvârșirii faptei ce constituie abatere disciplinară și până la momentul aplicării sancțiunii au trecut mai mult de 6 luni, persoana în cauză nu mai poate fi sancționată disciplinar.

(3) Sancțiunea se aplică și se comunică în termen de cel mult 30 de zile de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei/faptelor ce constituie abatere disciplinară.

(4) Dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanței judecătorești este garantat.

CAPITOLUL III

**Componența Colegiului Central de Disciplină de la nivelul
Ministerului Educației și Cercetării și a colegiilor
de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare**

Art. 7. — (1) Membrii Colegiului sunt numiți pe o perioadă de 4 ani, cu posibilitatea de înnoire a mandatului.

(2) Componența Colegiului este următoarea:

- a) secretarul de stat pentru învățământul preuniversitar;
- b) un consilier al ministrului educației și cercetării;
- c) directorul general al Direcției generale management

învățământ preuniversitar;

d) directorul Direcției juridic și control — secretar al Colegiului;

e) câte un reprezentant desemnat de fiecare federație sindicală din învățământul preuniversitar, reprezentativă la nivel de ramură învățământ.

(3) Fiecare membru al Colegiului propune un membru supleant.

(4) Componența Colegiului — membrii titulari și supleanți — se aprobă prin ordin al ministrului educației și cercetării.

(5) În prima ședință a Colegiului se alege, prin vot secret, președintele și vicepreședintele.

(6) Ședința Colegiului are loc în prezența a jumătate plus unu din totalul membrilor săi.

Art. 8. — (1) Membrii colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare sunt numiți pe o perioadă de 4 ani, cu posibilitatea de înnoire a mandatului.

(2) Componența colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare este următoarea:

- a) un inspector școlar general adjunct;
- b) 2 inspectori școlari/inspectori școlari de specialitate;
- c) consilierul juridic/un consilier juridic al inspectoratului școlar — secretar al Colegiului;

d) câte un reprezentant desemnat de fiecare federație sindicală din învățământul preuniversitar, reprezentativă la nivel de ramură învățământ.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în județele în care există organizații sindicale afiliate numai la două federații sindicale reprezentative la nivel de ramură învățământ, componența colegiului de disciplină este completată cu șeful Compartimentului audit din cadrul inspectoratului școlar. Dacă la nivelul județului există o

singură organizație sindicală afiliată la una dintre federațiile sindicale reprezentative la nivel de ramură învățământ, colegiul de disciplină va avea un număr de 5 membri.

(4) Fiecare membru al Colegiului propune un membru supleant.

(5) Componenta colegiului de disciplină de la nivelul inspectoratului școlar — membrii titulari și supleanți — se aprobă prin decizie a inspectorului școlar general.

(6) În prima ședință a colegiului de disciplină de la nivelul inspectoratului școlar se aleg, prin vot secret, președintele și vicepreședintele.

(7) Ședința colegiului de disciplină de la nivelul inspectoratului școlar are loc în prezența a jumătate plus unu din totalul membrilor săi.

CAPITOLUL IV

Atribuțiile Colegiului Central de Disciplină de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare

Art. 9. — (1) Ca organe administrativ-jurisdicționale, Colegiul și colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare soluționează contestația adresată de persoana sancționată în temeiul Legii nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Colegiul, prin hotărâre motivată, admite (integral sau în parte) sau respinge contestația pe baza probelor administrate și a susținerilor în contradictoriu ale părților.

(3) Colegiul poate menține sancțiunea aplicată, o poate diminua sau poate schimba încadrarea juridică a faptei/faptelor ce a/au stat la baza aplicării sancțiunii disciplinare.

(4) Dacă prin hotărâre se admite contestația și se dispune reintegrarea în funcție a contestatorului, Colegiul se pronunță și asupra drepturilor salariale cuvenite retroactiv.

Art. 10. — (1) Colegiul este competent să soluționeze contestațiile conform art. 3 alin. (1) din prezentul regulament.

(2) Colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare sunt competente să soluționeze contestațiile conform art. 3 alin. (2) din prezentul regulament.

CAPITOLUL V

Procedura soluționării contestației

SECȚIUNEA 1

Procedura soluționării contestației de către Colegiu

Art. 11. — (1) Secretarul Colegiului primește și înregistrează contestația în registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului, întocmește un dosar pentru fiecare cerere și elaborează referatul cauzei.

(2) Referatul cauzei cuprinde: „părțile”, „obiectul”, „actul contestat”, „susțineri în apărare”, „acte la dosar”, „constatări” și „aspecte de elucidat”.

Art. 12. — (1) Secretarul Colegiului convoacă membrii acestuia și citează părțile cu cel puțin 15 zile înainte de ședință. Intimatul este citat cu copie de pe contestația depusă.

(2) Președintele/vicepreședintele Colegiului constată îndeplinirea condițiilor de cvorum necesare pentru desfășurarea statutară a ședinței Colegiului și conduce lucrările acestuia.

Art. 13. — (1) La solicitarea părților, Colegiul poate acorda un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.

(2) În situația în care, deși au fost legal citate, părțile nu se prezintă, Colegiul procedează la judecarea cauzei în lipsă, dacă aceasta a fost solicitată de una dintre părți. În

caz contrar, Colegiul dispune suspendarea soluționării cauzei.

Art. 14. — (1) Membrii Colegiului sunt obligați să stăruie în aflarea adevărului în vederea soluționării contestației și pentru a pronunța o hotărâre temeinică și legală.

(2) Cu privire la situația de fapt și motivarea în drept invocate de părți în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, Colegiul este în drept să le ceară acestora să prezinte explicații, oral sau în scris, precum și să pună în dezbaterile lor orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menționate în contestație sau în întâmpinare.

(3) Colegiul, din oficiu, poate pune în discuția părților excepții de procedură sau de fond, precum și administrarea de probe.

(4) Dezbaterile se consemnează într-un proces-verbal de ședință, semnat de membrii Colegiului.

(5) După încheierea dezbaterilor, membrii Colegiului hotărăsc motivat asupra contestației, pe baza probelor administrate și a susținerilor părților.

(6) Hotărârea se ia cu majoritatea simplă a membrilor prezenți.

Art. 15. — (1) Hotărârea Colegiului se redactează, se motivează atât în fapt, cât și în drept, se semnează de către secretarul și președintele/vicepreședintele Colegiului și se comunică părților.

(2) Colegiul poate amâna pronunțarea cel mult 7 zile, în vederea depunerii de concluzii scrise. Motivul amânării se consemnează în cuprinsul hotărârii.

Art. 16. — Procesul-verbal și înscrisurile care fac obiectul dosarului, precum și dovada comunicării hotărârii se păstrează în arhiva Ministerului Educației și Cercetării, potrivit prevederilor legale în vigoare.

Art. 17. — Împotriva hotărârii Colegiului partea nemulțumită se poate adresa cu acțiune tribunalului — secția specializată în soluționarea conflictelor de muncă pe raza căruia se află sediul inspectoratului școlar/al unității de învățământ cu care contestatorul se află în raporturi de muncă, în termen de 30 de zile de la comunicare.

SECȚIUNEA a 2-a

Procedura soluționării contestației de către colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare

Art. 18. — Prevederile art. 11—15 și 17 din prezentul regulament se aplică în mod corespunzător și în cazul contestațiilor pentru a căror soluționare sunt competente colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare.

Art. 19. — În cazul în care contestatorul este un membru al colegiului de disciplină de la nivelul inspectoratului școlar, se respectă procedura prevăzută la art. 18, cu mențiunea că acesta nu participă la dezbateri și nu are drept de vot.

Art. 20. — Procesul-verbal și înscrisurile care fac obiectul dosarului, precum și dovada comunicării hotărârii se păstrează în arhiva inspectoratului școlar, potrivit prevederilor legale în vigoare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 21. — Prevederile prezentului regulament se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

Art. 22. — Membrii colegiilor de disciplină pot beneficia pentru activitatea desfășurată în cadrul acestora de drepturi salariale suplimentare, în condițiile legii.

Art. 23. — Prezentul regulament intră în vigoare de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
 Autoritatea Națională a Vămilelor

O R D I N

privind aprobarea Normelor metodologice de autorizare a exportatorilor în vederea emiterii în procedură simplificată a dovezilor de origine preferențială în cadrul acordurilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere și a certificatelor A.TR. care atestă statutul de marfă în liberă circulație în cadrul Uniunii vamale UE—Turcia

În baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.552/2006 privind reorganizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vămilelor,

având în vedere prevederile protocoalelor și anexelor privind definirea noțiunii de „produse originare” și metodele de cooperare administrativă din acordurile preferențiale în cadrul cărora Comunitatea acordă preferințe tarifare, Decizia 1/2006 a Comitetului de Cooperare Vamală CE—Turcia ce stabilește regulile de aplicare a Deciziei 1/95 a Consiliului de Asocieri CE—Turcia, Regulamentul Consiliului (CE) 1.207/2001 din 11 iunie 2001 privind procedura de facilitare a eliberării și întocmirii dovezilor de origine și emiterea unor autorizații de exportator autorizat în baza prevederilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere, Regulamentul Consiliului (CE) 1.617/2006 din 24 octombrie 2006 ce amendează Regulamentul Consiliului (CE) 1.207/2001 în scopul introducerii modificărilor impuse de sistemul de cumul paneuromediteranean,

vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de autorizare a exportatorilor în vederea emiterii în procedură simplificată a dovezilor de origine preferențială în cadrul acordurilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere și a certificatelor A.TR. care atestă statutul de marfă în liberă circulație în cadrul Uniunii vamale UE—Turcia, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — De la data intrării în vigoare a prezentului ordin, dispozițiile Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 559/2005 privind eliberarea autorizației de „exportator autorizat”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 14 aprilie 2005, își încetează aplicabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu Ștefan Diaconu

București, 13 aprilie 2007.
 Nr. 4.822.

ANEXĂ

N O R M E M E T O D O L O G I C E

de autorizare a exportatorilor în vederea emiterii în procedură simplificată a dovezilor de origine preferențială în cadrul acordurilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere și a certificatelor A.TR. care atestă statutul de marfă în liberă circulație în cadrul Uniunii vamale UE—Turcia

CAPITOLUL 1

Autorizația pentru întocmirea declarației pe factură

Art. 1. — În vederea autorizării, exportatorii care solicită să facă dovada originii în procedură simplificată prin întocmirea „declarației pe factură” depun la direcțiile regionale vamale, în a căror rază teritorială de competență se află sediul lor principal, o cerere conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Cererea este însoțită de următoarele documente, în fotocopie:

- a) actul constitutiv al societății;
- b) certificatul de înmatriculare în registrul comerțului;
- c) contractele în baza cărora se vor efectua exporturile de produse originare;

d) descrierea procesului tehnologic de obținere a produselor finite;

e) structura de preț a produsului finit, în cazul în care la fabricarea produselor finite sunt folosite materiale neoriginare și regula de origine este una valorică;

f) liste centralizatoare care să cuprindă date referitoare la toate materiile prime și materialele efectiv folosite — cantitate, valoare, origine, încadrare tarifară — la fabricarea produselor finite, suficient de detaliate pentru a face o distincție clară între materialele originare, neoriginare și cele achiziționate de pe piața internă;

g) copiile documentelor care au însoțit la import/plasare sub regim vamal suspensiv, materialele folosite la obținerea produselor finite exportate, pentru operațiuni derulate în ultimele 12 luni, cum ar fi declarația vamală, dovada de

origine, factura aferentă, lista specificativă, documentul de transport, certificatul de nonmanipulare;

h) copiile documentelor care însoțesc la export/plasare sub regim vamal suspensiv produsele finite — pentru operațiuni derulate în ultimele 12 luni, ce lichidează operațiunile de import corespunzătoare, cum ar fi declarația vamală, dovada de origine, dacă este cazul, factura aferentă, lista specificativă, documentul de transport, certificatul de nonmanipulare, declarația furnizorului, precum și copii ale documentelor de regularizare privind plata taxelor vamale aferente materiilor prime neoriginare conform prevederilor regulii non-drawback;

i) orice alte documente care susțin cele declarate în cerere.

Art. 3. — Direcțiile regionale vamale analizează cererea depusă și eliberează autorizația de „exportator autorizat” având în vedere, în special, următoarele aspecte:

- criteriul de origine aplicat;
- volumul și frecvența exporturilor;
- existența unor contracte ferme;
- originea materiilor prime și a materialelor folosite;
- respectarea prevederilor regulii non-drawback;
- respectarea regulii transportului direct și a principiului teritorialității.

CAPITOLUL 2

Autorizația pentru emitere în procedură simplificată a certificatelor A.TR.

Art. 4. — În vederea autorizării, exportatorii care doresc să emită certificate A.TR. în procedură simplificată depun la direcțiile regionale vamale, în a căror rază teritorială de competență se află sediul lor principal, o cerere conform modelului prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 5. — Cererea este însoțită de următoarele documente, în fotocopie:

- actul constitutiv al societății;
- certificatul de înmatriculare în registrul comerțului;
- contractele în baza cărora se vor efectua exporturile.

Art. 6. — Direcțiile regionale vamale analizează cererea depusă și eliberează autorizația, având în vedere, în special, următoarele aspecte:

- volumul și frecvența exporturilor;
- existența unor contracte ferme;
- respectarea regulii transportului direct.

Art. 7. — Certificatele A.TR. emise în procedură simplificată pot fi vizate în caseta 12 în avans de autoritatea vamală sau pot fi vizate de către exportator cu o ștampilă, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2. În cazul în care se folosesc certificate vizate în avans de autoritatea vamală, în autorizație se menționează numele biroului vamal care va viza certificatele.

Art. 8. — În cazul în care certificatele A.TR. sunt ștampilate în avans de autoritatea vamală, în caseta 8 „Observații” se va înscrie expresia „Procedură simplificată” în una dintre variantele lingvistice prevăzute de Decizia nr. 1/2006 a Comitetului de Cooperare Vamală CE—Turcia.

Art. 9. — În cazul în care exportatorul folosește ștampila prevăzută în anexa nr. 2, acesta prezintă specimenul de ștampilă direcției regionale vamale pentru a se verifica dacă este conform modelului prevăzut de Decizia 1/2006 a Comitetului de Cooperare Vamală CE—Turcia. Specimenul se anexează la dosarul cu documente depuse în vederea autorizării. În cazul înlocuirii ștampei, ca urmare a pierderii sau deteriorării, se urmează aceeași procedură și pentru noua ștampilă.

CAPITOLUL 3

Autorizația unică

Art. 10. — Un exportator care realizează frecvent exporturi din alte state membre poate folosi autorizațiile menționate la art. 1—8 și pentru aceste exporturi.

Art. 11. — Exportatorul trebuie să menționeze în cererea de autorizare statele membre din care urmează să realizeze exporturile. În acest caz, direcția regională vamală va comunica Autorității Naționale a Vămileor că exportatorul va realiza exporturi și din alte state membre, menționând care sunt acestea.

Art. 12. — Prevederile art. 1—8 se aplică corespunzător și la eliberarea autorizației unice.

CAPITOLUL 4

Dispoziții comune

Art. 13. — În termen de 30 de zile de la primirea cererii, direcția regională vamală emite autorizația sau comunică în scris exportatorului refuzul justificat. În cazul în care dosarul nu este complet și direcția regională vamală solicită documente suplimentare, termenul curge de la data prezentării acestora.

Art. 14. — Autorizația se emite conform modelului prevăzut în anexa nr. 3. Fiecare direcție regională vamală va acorda un număr autorizațiilor emise începând cu cifra 1. Numărul autorizației va fi înscris pe autorizație sub forma RO/XXXXX/ZZZ, unde „XXXXX” reprezintă codul direcției regionale vamale emitente, iar „ZZZ” numărul autorizației. Codurile utilizate de către direcțiile regionale vamale vor fi următoarele:

- DRVB — Direcția Regională Vamală București;
- DRVBV — Direcția Regională Vamală Brașov;
- DRVCJ — Direcția Regională Vamală Cluj;
- DRVCR — Direcția Regională Vamală Craiova;
- DRVCT — Direcția Regională Vamală Constanța;
- DRVGL — Direcția Regională Vamală Galați;
- DRVIS — Direcția Regională Vamală Iași;
- DRVTM — Direcția Regională Vamală Timișoara.

Autorizația se emite în două exemplare. Exemplarul 1 se transmite exportatorului și exemplarul 2 rămâne în evidențele direcției regionale vamale emitente.

O copie a autorizației se transmite Autorității Naționale a Vămileor, precum și tuturor direcțiilor regionale vamale, care, la rândul lor, le înaintează birourilor vamale din subordine.

Autorizația eliberată pentru un exportator este valabilă și pentru sediile secundare — sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică ale aceluia exportator.

Art. 15. — Controlul folosirii autorizației și al respectării condițiilor avute în vedere la autorizare este efectuat de către direcția regională vamală care a emis autorizația, semestrial sau ori de câte ori este necesar. Controlul este finalizat printr-o notă de constatare, care se prezintă exportatorului pentru luare la cunoștință și se anexează la dosarul cu documentele depuse de acesta în vederea autorizării.

În situația în care în circulația mărfurilor sunt implicate birouri vamale și unități ale exportatorului care se află în raza teritorială a altor direcții regionale vamale, acestea colaborează cu direcția regională vamală emitentă la efectuarea controlului, atât în cazul controlului periodic, cât și în cazul unui control a posteriori.

În cazul în care în urma controalelor efectuate se constată nerespectarea condițiilor avute în vedere la autorizare sau nerespectarea prevederilor legale referitoare

la regulile de origine, direcția regională vamală emitentă anulează autorizația.

Art. 16. — Autorizația se anulează și la cererea titularului. Anularea se notifică în scris exportatorului, Autorității Naționale a Vămirilor și tuturor direcțiilor regionale vamale care vor informa birourile vamale din subordine, indicând data de la care autorizația este anulată.

Art. 17. — Modificările survenite față de datele înscrise în cererea de autorizare se comunică de exportator, în termen de 10 zile de la producerea acestora, direcției regionale vamale emitente. Direcția regională vamală emitentă notifică tuturor direcțiilor regionale vamale și Autorității Naționale a Vămirilor modificările survenite față de datele înscrise în autorizație. Notificările se anexează la autorizație.

Art. 18. — În cazul în care un exportator autorizat pentru una dintre autorizațiile prevăzute la cap. 1 și 2 dorește autorizarea și pentru cealaltă autorizație sau obținerea autorizației unice, acesta depune o nouă cerere completată corespunzător în vederea obținerii autorizației dorite și anexează documentele necesare. La cerere anexează și originalul autorizației în vederea efectuării completărilor corespunzătoare.

Direcția regională vamală completează autorizația existentă fără a emite o nouă autorizație.

Art. 19. — Autorizațiile emise în baza Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 559/2005 privind eliberarea autorizației de „exportator autorizat”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 14 aprilie 2005, rămân valabile și vor fi înlocuite în conformitate cu noile dispoziții, până la data de 31 decembrie 2007.

Pentru înlocuire nu este necesară reluarea procedurii de autorizare, exportatorii depunând o cerere, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1, și completând informațiile de la pct. 1—5, 10 și 11 din aceasta.

Anularea vechii autorizații și emiterea celei noi se vor face în așa fel încât să nu fie afectată activitatea exportatorilor autorizați.

Direcția regională vamală emitentă notifică înlocuirea autorizației Autorității Naționale a Vămirilor, precum și celorlalte direcții regionale vamale, care vor informa birourile vamale din subordine, menționând atât noul număr de autorizație, cât și vechiul număr.

Art. 20. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

*ANEXA Nr. 1
la normele metodologice*

CERERE DE ELIBERARE a autorizației de „exportator autorizat“⁽¹⁾

1. Denumirea exportatorului

.....

.....

2. Adresa exportatorului

.....

.....

3. Numele persoanelor de contact (se precizează numele și prenumele, precum și funcția și numărul de telefon)

.....

.....

4. Sedii secundare — sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică (nume, adresa, telefonul, numele și prenumele persoanei de contact, funcția)

.....

.....

5. Tipul de autorizație solicitat

A. Autorizația pentru întocmirea declarației pe factură la exportul de produse originare în următoarele țări sau grupuri de țări, conform prevederilor acordurilor menționate:

Elveția

— produse industriale (1 ianuarie 1973)

(Acord de comerț liber din 22 iulie 1972, JO L 300, 31 decembrie 1972, p. 189, JO L 45, 15 februarie 2006)

— produse agricole (1 iunie 2002)

(Acord din 21 iunie 1999 privind comerțul cu produse agricole, JO L 114, 30 aprilie 2002, p. 132)

Islanda (1 aprilie 1973)

(Acord de comerț liber din 22 iulie 1972, JO L 301, 31 decembrie 1972, p. 2)

Norvegia (1 iulie 1973)

(Acord de comerț liber din 14 mai 1973, JO L 171, 27 iunie 1973, p. 2)

Spațiul Economic European (CE—Islanda—Norvegia—Lichtenstein)

(Acord de asociere din 2 mai 1992, JO L 1, 3 ianuarie 1994, p. 3, JO L 321, 8 decembrie 2005)

Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei (1 iunie 2001)

Acord de stabilizare și asociere din 9 aprilie 2001 (JO L 84, 20 martie 2004, p. 13), amendat de Protocolul adițional din 2004 (JO L 388, 29 decembrie 2004, p. 3)

Croația (1 ianuarie 2002)

Acord de stabilizare și asociere din 29 octombrie 2001 (JO L 26, 28 ianuarie 2005, p. 3), amendat de Protocolul adițional din 2004 (JO L 26, 28 ianuarie 2005, p. 222)

Albania (1 decembrie 2006)

Acord interimar de comerț și relații comerciale (JO L 239, 1 septembrie 2006, p. 4)

Turcia (produse care nu sunt acoperite de Uniunea vamală cu UE*)

— Produse CECO (1 ianuarie 1997)

Acordul din 25 iulie 1996, JO L 227, 7 septembrie 1996, p. 3

— Produse agricole (1 ianuarie 1998)

Decizia nr. 1/98 a Consiliului de asociere din 25 februarie 1998, JO L 86, 20 martie 1998, p. 1

Algeria (1 septembrie 2005)

(Acord de asociere euromediterranean, JO L 265, 10 octombrie 2005)

Tunisia (1 martie 1998)

Acord de asociere euromediterranean din 17 iulie 1995, JO L 97, 30 martie 1998, p. 2

Maroc (1 martie 2000)

Acord de asociere euromediterranean din 26 februarie 1996, JO L 70, 18 martie 2000, p. 2, JO L 336,

21 decembrie 2005

Israel (1 iunie 2000)

Acord de asociere euromediterranean din 20 noiembrie 1995, JO L 147, 21 iunie 2000, p. 3, JO L 20,

24 ianuarie 2006

Autoritatea Palestiniană (1 iulie 1997)

Acord de asociere euromediterranean din 24 februarie 1997, JO L 187, 16 iulie 1997, p. 3

Egipt (1 iunie 2004)

Acord de asociere euromediterranean, JO L 304, 30 septembrie 2004

Iordania (1 mai 2002)

Acord de asociere euromediterranean din 24 noiembrie 1997, JO L 129, 15 mai 2002, p. 3

Liban (1 martie 2003)

Acord de asociere euromediterranean din 17 iunie 2002, JO L 262, 30 septembrie 2002, p. 2

Siria (1 iulie 1977) (b)

(Cooperation Agreement of 18 January 1977, JO L 269, 27 septembrie 1978, p. 2)

Andora (produse agricole care nu sunt acoperite de Uniunea vamală cu UE) (Acord, JO L 374, 31 decembrie

1990, p. 14)

Insulele Faroe/Danemarca (1 ianuarie 1997)

Acord din 6 decembrie 1996, JO L 53, 22 februarie 1997, p. 2

Africa, Caraibe și Pacific (ACP) (1 aprilie 2003)

(Acord de parteneriat între țările ACP, CE și statele membre semnat la Cotonou în 23 iunie 2000, JO L 317,

15 decembrie 2000, p. 3, JO L 65, 8 martie 2003; JO L 83, 1 aprilie 2003; aplicare provizorie din 1 martie 2000)

Africa de Sud (1 ianuarie 2000)

(Acordul de cooperare, dezvoltare și comerț; aplicare provizorie, JO L 311, 4 decembrie 1999, p. 3)

Mexic (1 iulie 2000)

(Decizia 2/2000 a Consiliului mixt CE—Mexic; aplicare provizorie a Acordului de parteneriat, JO L 157, 30 iunie

2000, p. 10 și JO L 245, 29 septembrie 2000, p. 1)

Chile (1 martie 2005)

Acord de asociere (JO L 352, 30 decembrie 2002, p. 3), amendat de Protocolul adițional din 2004 (JO L 38,

10 februarie 2005, p. 3)

Țările și teritoriile de peste mări (OCT) (2 decembrie 2001)

(Decizia Consiliului nr. 2001/822/EC din 27 noiembrie 2001, JO L 314, 30 noiembrie 2002, p. 1;

Appendix 2 la anexa III, JO L 324, 7 decembrie 2001, p. 1)

Sistemul generalizat de preferințe

Reglementarea Consiliului (EC) nr. 980/2005 din 27 iunie 2005, JO L 169, 30 iunie 2005, p. 1

Țările din Balcanii de Vest (Serbia, Muntenegru, Bosnia și Herțegovina)

Reglementarea Consiliului (EC) nr. 2007/2000 din 18 septembrie 2000, JO L 240, 23 septembrie 2000, p. 1

Ceuta și Melilla

(Protocolul nr. 2 la Actul de aderare a Spaniei) Regulamentul Consiliului 82/2001 din 5 decembrie 2000

(JO L 20, 20 ianuarie 2001, p. 1)

□ B. Autorizația pentru emitere în procedură simplificată a certificatelor A.TR. conform prevederilor Deciziei 1/2006 a Comitetului de cooperare vamală CE—Turcia

□ folosind certificate vizate în avans de autoritatea vamală

□ folosind ștampila proprie conform modelului prevăzut de Decizia 1/2006

□ C. Autorizația unică conform prevederilor Regulamentului Consiliului (CE) 1207/2001 din 11 iunie 2001 și art. 12 din Decizia 1/2006 a Comitetului de cooperare vamală CE—Turcia

6. Volumul, valoarea și frecvența exporturilor efectuate în ultimele 12 luni:

• cu „declarație pe factură” (sub 6.000 de euro):

— volum u.m.

— valoare unitate monetară

— frecvența nr. exporturi/lună

• cu certificat de circulație EUR 1/EUR-MED:

— volum u.m.

— valoare unitate monetară

— frecvența nr. exporturi/lună

• cu certificat de circulație A.TR.:

- volum u.m.
- valoare unitate monetară
- frecvență nr. exporturi/lună

7. Date referitoare la produsele exportate:

a) denumire:

b) încadrare tarifară:

c) criteriul de origine avut în vedere:²⁾

d) produsele exportate sunt:

- producție proprie
- achiziționate de la alți producători
- achiziționate de la alți comercianți

8. Date referitoare la materiile prime utilizate²⁾:

a) materiale originare importate cu dovezi de origine

— denumire:

— încadrare tarifară:

b) materiale neoriginare importate

— denumire:

— încadrare tarifară:

c) materiale achiziționate din alte state membre

(se anexează declarațiile furnizorilor)

9. Criteriul de origine aplicat produselor finite exportate²⁾:

— produse obținute în întregime

— produse suficient transformate

(în sensul prevederilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere)

— cumul de origine

10. Țările sau grupurile de țări în care sunt exportate produsele:

.....

11. Alte state membre din care se vor realiza exporturi (doar pentru autorizația menționată la 5.C):

.....

12. Contracte în baza cărora sunt sau vor fi realizate exporturile (se menționează partenerul extern, numărul contractului și durata):

.....

13. Documente anexate³⁾:

.....

.....

.....

14. Declarăm pe propria răspundere că datele cuprinse în prezenta cerere sunt reale, nu am comis infracțiuni sau, după caz, încălcări repetate ale legislației vamale și nu avem debite față de autoritatea vamală.

Ne obligăm să comunicăm autorității vamale, în termen de 10 zile, orice modificare survenită față de datele înscrise în prezenta cerere.

Numele, prenumele și funcția

.....
Semnătura și ștampila

.....

¹⁾ Dacă spațiul disponibil pe cerere este insuficient, la prezenta se pot anexa file suplimentare.

²⁾ Nu se completează pentru autorizația de la 5.B.

³⁾ Se menționează datele de identificare ale documentului anexat (denumire, dată, număr, serie etc.). Vor fi anexate următoarele documente:

• actul constitutiv al societății;

• certificatul de înmatriculare în registrul comerțului;

• contractele în baza cărora se vor efectua exporturile de produse originare; descrierea procesului tehnologic de obținere a produselor finite;

• structura de preț a produsului finit (în cazul în care la fabricarea produselor finite sunt folosite materiale neoriginare și regula de origine este una valorică);

• liste centralizatoare care să cuprindă date referitoare la toate materiile prime și materialele efectiv folosite (cantitate, valoare, origine, încadrare tarifară) la fabricarea produselor finite, suficient de detaliate pentru a face o distincție clară între materialele originare, neoriginare și cele achiziționate de pe piața internă;

• copiile documentelor care însoțesc la import materialele folosite la obținerea produselor finite exportate — pentru operațiuni derulate în ultimele 12 luni (de exemplu, declarație vamală, dovada de origine, dacă este cazul, factura aferentă, listă specificativă, document de transport, certificat de nonmanipulare, dacă este cazul etc.);

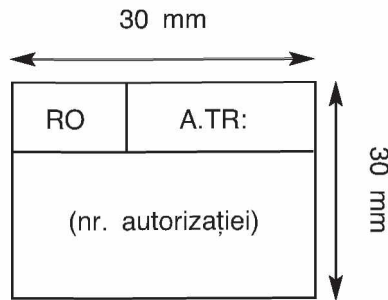
• copiile documentelor care însoțesc la export produsele finite — pentru operațiuni derulate în ultimele 12 luni, ce lichidează operațiunile de import corespunzătoare (de exemplu, declarație vamală, dovada de origine, dacă este cazul, factura aferentă, listă specificativă, document de transport, certificat de nonmanipulare, dacă este cazul, declarația furnizorului etc.), precum și copii ale documentelor privind plata taxelor vamale aferente materiilor prime neoriginare, conform prevederilor regulii non-drawback;

• orice alte documente care susțin cele declarate în cerere.

NOTĂ: Toate rubricile cererii sunt obligatorii, dacă nu se menționează altfel; casetele se bifează doar dacă este cazul.

*ANEXA Nr. 2
la normele metodologice*

Ștampila menționată la art. 4 folosită pentru vizarea certificatelor A.TR. conform Deciziei 1/2006 a Comitetului de cooperare vamală CE—Turcia

*ANEXA Nr. 3
la normele metodologice*

AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR
Direcția regională vamală

A U T O R I Z A Ț I E
nr. RO/...../.....

Societatea comercială*)
.....
.....
.....

este autorizată pentru (se bifează caseta corespunzătoare):

A. Întocmirea declarației pe factură și a declarației pe factură EUR-MED, conform prevederilor ce reglementează comerțul preferențial dintre Comunitate și țările partenere

Data

Semnătura și ștampila

B. Emiterea în procedură simplificată a certificatelor A.TR., conform prevederilor Deciziei 1/2006 a Comitetului de cooperare vamală CE—Turcia

- folosind certificate vizate în avans de Biroul vamal
- folosind ștampila proprie conform modelului prevăzut de Decizia 1/2006

Data

Semnătura și ștampila

C. Folosirea autorizațiilor de la A și B pentru exporturi realizate din următoarele state membre, conform prevederilor Regulamentului Consiliului (CE) 1207/2001 din 11 iunie 2001 și art. 12 din Decizia 1/2006 a Comitetului de cooperare vamală CE—Turcia

(se menționează țara, numele și adresa filialei ce realizează exporturile):
.....
.....

Data

Semnătura și ștampila

*) Se completează numele și adresa sediului principal și numele și adresele sediilor secundare — sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică, codul unic de înmatriculare în registrul comerțului.

Declarația pe factură, al cărei text este prezentat mai jos, trebuie să fie întocmită în conformitate cu notele de subsol. Nu este necesar ca aceste note să fie reproduse.

Declarația pe factură

Exportatorul produselor ce fac obiectul acestui document (Autorizația vamală nr.¹⁾) declară că, exceptând cazul în care în mod expres este indicat altfel, aceste produse sunt de origine preferențială²⁾.

.....
(locul și data)³⁾

Declarația pe factură EUR-MED

Exportatorul produselor ce fac obiectul acestui document (Autorizația vamală nr.¹⁾) declară că, exceptând cazul în care în mod expres este indicat altfel, aceste produse sunt de origine preferențială²⁾.

- cumulation applied with (numele țării sau țărilor)
 no cumulation applied⁴⁾

.....
(locul și data)³⁾

¹⁾ Atunci când declarația pe factură este făcută de către un exportator autorizat, numărul autorizației exportatorului autorizat trebuie completat în acest spațiu. Când declarația nu este făcută de un exportator autorizat, cuvintele din paranteză se omit sau spațiul se lasă gol.

²⁾ Se indică originea produselor.

³⁾ Aceste indicații se pot omite dacă informația există în documentul propriu-zis.

⁴⁾ Se bifează caseta corespunzătoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

